

A watercolor illustration featuring two butterflies. One is a light blue butterfly with white markings, positioned at the top. The other is a larger butterfly with orange, black, and white patterns, perched on a red flower. The background is filled with abstract watercolor washes in shades of red, orange, yellow, and purple, with thin black lines representing stems and leaves. The overall style is soft and artistic.

Мая Сотирова

*Мечта
за пролет*

Ivelina Radimirova

Българка

*Където и да бъда, ще остана
със Българска и шарена душа.
Ще търся късчета и спомени
в далечни улици, на чужди гари,
в приспивна песен на щурче...
Във дните си, ще мисля за очите,
останали да чакат само мен,
които вятър и небе, безкрайно питат,
завръща ли се скъпото дете.
В шевици ще обличам, всеки облак
тъжен,
ще пея и през сълзи, за мига,
когато пак ще дойда, ще целуна
единствената,
Българска земя...*

***

За обич няма никога да моля.
Отдавна си го обещах.
Дори небето ми да плаче,
ще казвам, че е само прах
онази сянка във очите ми.
За тебе, не...
Не ме боли.
Ще крия раните, сълзите.
Та никой да не разбере,
че искам тебе да сънувам.
Че искам, ти да си до мен.
И, ако някой ме попита,
ще лъжа, че така е по-добре.
И ако ти си ме забравил,
не мога да го променя.
Защото няма по-жестока участ-
да просиш обич от изстинало сърце.

***

Само онзи, преминал през вихър и огън,
само той ще протегне ръка.

Само онзи, изстрадал и лъган ,
само той

ще заплаче за тебе в нощта.

Ти не вярвай на вещите с думи.

И не чакай от маски-любов.

Всеки може с усмивка да мамид
зад гърба, скрил предателски нож.

Само онзи, избягал от мрака,
знае как се жадува зора.

От фалшивите радости, бягай.

Сам надежда бъди. Сам повярвай.

Но не давай сърцето си,

просто така.

Мария-Магдалена

Виновна съм във всички светове.
Библейските закони не зачитах.
Предавах своето сърце,
на чувствата на други се присмивах.
Виновна съм. Не бях добра,
не бях светица,
нямах угризения.

И сметката платих си за това.
Болеше от изгубената нежност.
Но не забравих своите мечти,
не спрях да търся слънце във мъглите.
Тогавя теб намерих.
Светъл лъч красив.

И цялата земя със тебе се усмихна.
Поисках да прегърна всеки враг,
със камъните, хвърлени по мен
да се завия.

*Защото ме намери в моя мрак.
II грешната във мен видя
и я обикна.*

*Ще си взема по малко от теб е-
късче нежност, парченце небе
от очите ти-дойде ли време,
да си тръгна,
да бъдеш със мен.*

*Ще е жив и реален смеха ти,
със прибоя до мен ще звъни.*

*II ще бъдем пак заедно, някога-
надалеч от тълпи и лъжи.*

*Ще си взема и тихи усмивки.
Във мълчание ,обич гори.*

*Ще си взема от тебе,
прости ми.*

*Късче слънце. Букет от дъги.
Колко дадох от мене, не зная.
Всичко мое започва със теб.*

Колко искам и аз да остана-
малка приказка,
сгушена в книгата,
която вечер четеш.
Ще си взема. Но няма да тръгна.
Не наистина, или в този живот.
Може би е илюзия, може би не е истина.
Ала всичко започва със теб.

Слабост

*Още прах, още бури.
Незапомнени дни.
Ноци зли и безкрайни...
Няма те.
И не идваш,
и в съня ми дори.
Може би, си забравил.
Може би, не разбра-
не успях да изтрия, спомена
(Любовта?)..
Още колко мълчания?
Колко стъпки назад?
Лъжа се, че си минало.
Но не гледам напред....
Силните казват „Сбогом“.
Аз не мога
(Без теб)...*

Късче нежност

Оставете ме с вашите моди,
със фалшивите мигли и грим.
Аз не искам така да съм хубава,
много скъпо ще струва, нали?
Все да търся внимание, грижи,
да покривам лицето с бои.
А сърцето ми, кой ли ще види?
Не е важно за вас, може би.
Е, тогава напук, ще съм светла,
и без блясък изкуствен дори.
Във очите ми, лято ще грее,
във косите ми, вятър ще спи.
Аз ще бъда пак себе си-земна,
под дъжда, ще танцувам в зори.
Не-перфектна съм, но щастлива.
И красива за тези,
дето виждат със своите души.

Ще бъда прах. Ще бъда пепел.
И слънчев лъч, без време окъснял.
Под дрехите ще пазя белези и сенки.
Ще бъда. Ще ме има -
вятър полудял.
Надежда крехка и ранима.
Която избуюва и без дъжд.
По мен, ще хвърлиш кал,
ще ме раниш с обиди.
Е, нека. Аз ще бъда тук.
Ще оцелявам, и напук на мрака.
Не може злобата на светло да цъфти.
Тревата е прегазена за кратко,
ала изправя се.
По-силна от преди.

Мечтателка

Изобщо не приличам на модел.

И нямам поведение похвално.

*Изпускам влакове,заспивам сутрин,
драми не броя.*

На птици посвещавам песни тайно.

*И все не ми омръзва със дъжда
да пея и да тичам към дъгата.*

*Детинско ли е,лудо ли-не знам,
но чудя се-защо ли да порасна?*

Животът вече не е радост,а пари.

*Семейството е сделка. Любовта - раз-
менна карта.*

*В луксозните палати,рай цари,
а някъде не стига и водата.*

*Достатъчно за всички има,но нали,
земята е арена,
гладнаторите-все едни и същи.*

Светът е пълен със прокудени мечти.

*Все някой трябва да ги приюти
и после пак в небето да ги пусне.*

***

Горчив е светът, момиче.
Взема от дните ни лятото,
в мрак се разделяме,
и обичаме.

Гоним красиви сенки,
слава, любов - миражи,
бием се с лакти, мразим се,
молим се - Бог, да ни пази.

И със лъжи заспиваме,
в злато, вината обличаме.

Искаме много, и всичко,
а пък сърцето, самичко е.

Тежък е този свят, труден е.

Дал ни е капка време.

Ала не се предавай ти.

Душата си, не слагай на колене.

Откривай в нощта, звезди,
слънце - след дъжд утихнал.

Може да си нещастна днес,

*сухи от плач, очите.
Черно е, безнадеждно,
после-зората идва.
Ако я няма - ти пламни,
болка да си, не спирай.
Тежък е този свят, горчив е.
Ти му бъди компас,
вяра бъди. Обичай!*

